

20 Kr. er for den rige Mand intet, men for den fattige en Kapital, og jeg tror, at vore Dommere her i København, ganske særlig de, der i Almindelighed residere i den offentlige Politiret, havde godt af at faa en lille Mindelse med Hensyn til, at de bære en Del af Ansvaret for den Overfyldning af Fængslerne, som har fundet Sted.

Endelig skal jeg sige med Hensyn til den saakaldte paatrængende Nødvendighed: Lad os først og fremmest gaa i Gang med at træffe Sikkerhedsforanstaltninger overfor de farligste Elementer i vort Samfund, nemlig de forbryderske Epileptikere, som paa Grund af Defekter ere i Stand til, hvad Øjeblik det skal være, at begaa en Voldtægtsforbrydelse, en grov Sædelighedsforbrydelse eller en Voldsforbrydelse. Lad os udvide vore Aandssvageanstalter og bygge et eller to Kriminalasyler! Det vil betyde meget mere til Sikring af vore Samfundsforhold end at bygge et Fængsel til. Det kan ikke skjules, at i det Øjeblik man skriker til at opføre et nyt Fængsel, har man skudt det Tidspunkt, hvor vi kunne vente Forslag om en Revision af vor Straffelovgivning, ud i nogle Aar, og vi trænge netop til at faa denne Revision af Straffeloven hurtigst muligt, fordi det er en skandaløs Straffelov, vi have her i Landet. Den kæmmer de fattige over een Kam og straffer ualmindelig haardt Folk, som ikke ere farlige for Samfundet, men som ved Hændelser ere blevne Forbrydere. Der er umaadelig mange Mennesker, som vilde være hæderlige og ikke vilde komme i Konflikt med Loven, hvis der ikke blev betroet dem andre Folks Penge. De Herrer kende det rundt omkring fra de forskellige Samfundslag. Der er f. Eks. mange Bønder, som have været Formænd eller Kasserere i en Brandassurance-Bestyrelse, en Sparekasse eller en Landboforening, og som indtil det Tidspunkt have været fuldt hæderlige Folk. De due blot ikke til at administrere andres Midler og falde saa for Fristelsen. Men derfor behøver man ikke at betegne dem som Forbrydere. I Almindelighed blive de heller ikke straffede, fordi den almindelige Opfattelse af dem er, at de ikke ere Forbrydere, og man slipper dem derfor i Regelen løs, naar de kunne skaffe Dækning. Det gælder for umaadelig mange,

der forgribe sig paa Ejendomsretten, at de ikke ere farlige, og vi kunne, uden at bekymre os særlig for at isolere dem, give dem fri med en Advarsel. Men de, vi skulle have indespærrede, ere de virkelige samfundsfarlige, de momentvis, periodisk forbryderske og gale Mennesker. Men hertil behøves ikke nogen ny Strafanstalt og ikke flere Fængsler i den gamle Forstand af Ordet, hertil skulle vi som sagt have et Kriminalasyl eller flere, i hvert Fald Former for Berøvelse af Friheden, som falde i Traad med den, vi have paa vore Aandssvageanstalter.

Straffelovsrevisionen vil sikkert fremskyndes, hvis vi modsætte os det her foreliggende Forslag. Give vi nu den højtærede Justitsminister det Fængsel, han begærer, en Udvidelse af Vridsløselille, ja, saa har man stoppet Munden paa dem, der have forlangt, at man skulde have nye Fængsler, og saa vil Politidirektøren i København, Kriminalretsassessorerne og Hof- og Stadsretsdommerne gnide sig i Hænderne og sige: Det er udmærket! Men om et Aar eller to have vi Situationen om igen: Skabene overfyldte og Cellerne i Raad- og Domhuset ligesaa, og saa faa vi formodentlig igen Forslag om et nyt Fængsel. Nej, lad os begynde fra Grunden af og skride til den Revision, der har været talt om i mange Aar. Vi behøve blot at se hen til vor sydlige Nabo, Tyskland! Ikke fordi det Land er et saa glimrende Eksempel paa Fremskridt og Humanitet, men i én Henseende ere de forud for os — det er man for Resten alle Steder. — Jeg ser for Eks. ofte i tyske Blade, at Forbrydere mod Ejendomsretten, der herhjemme vilde blive takserede til flere Maaneders Fængsel eller flere Aars Tugthus, dernede faa nogle faa Dages, 2, 3, 4 Dages Fængsel. Der er ingen Tvivl om, at en Revision af Straffeloven vilde frigøre Samfundet for mange af de farlige Elementer, som true dets Sikkerhed og dets Medborgeres Sundhed, og paa samme Tid vilde frigive en Mængde Mennesker, der paa Grund af Nød, Fattigdom og forskellige Hændelser, over hvilke de ikke ere Herrer, ere komne ind paa Forbryderbanen.

Hvis den højtærede Justitsminister vil gøre et virkeligt fortjenstfuldt Arbejde i Retsplejens og Retsikkerhedens Tjeneste, siger han til de høje Herrer, der sidde i